

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Menniskans Anlete.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

som en gyllene svan,
 genom blå ocean;
 se, då blickar han stum
 kring de ödsliga rum;
 men dig finner han ej,
 ty din pröfning har slut,
 och försonad alltnog,
 dig den Evige tog
 som ett barn på sin arm
 och nu hvilar du ut
 invid faderlig barm.
 Väl, så rulla ditt klot
 uti ljus, och gå gladt
 din förklaring emot.
 Efter långvarig natt
 skall jag se dig en gång
 i ett skönare blå;
 jag skall helsa dig då
 med en skönare sång.

Menniskans Anlete.

(Af F. M. Franzén.)

Redan hann sin purpurslöja
 Öfver cederskogen höja
 Tidens sjetta dag.
 Guldbevingad, öfver bäcken
 Fjäriln flög till rosenhäcken,
 Kysste dess behag.

 Perlan sken i vattnets spegel;
 Hvita glänste svanens segel
 I ett skuggrikt sund;

Vinet glödde rödt i drufvan;
Öm och menlös, lekte dufvan
Uti Edens lund.

Men den högsta skönhet feltes
I naturen: — Kronan feltes
Än i skapelsen;
Till dess menniskan ur gruset
Hof sitt anlete i ljuset,
Hof upp ögonen.

Snön på fjellen höll ej färgen,
Morgonrodnan bakom bergen
Sönk fördunklad ner;
Stjernan, som i dagens panna
Satt så skön, ej ville stanna
Öfver jorden mer.

Djuren hyllande sig höjde
För de ögon, som sig höjde
Ifrån stoftet opp;
Der behag och kärlek myste,
Der bland sorgens tårar lyste
Ett odödligt hopp.

Englaskaran står betagen,
Ser de talande behagen,
Och på skaparn ser.
Skaparn tryckte sitt insegel
På sitt verk; och i dess spegel
Ser sin bild, och ler.

I som ropen: det är ingen,
Ingen själ fördold i tingen;
Allt är stoft, ej mer.
Dårar! blott till källan stigen:
Sen crt anlete, och tigen,
Rodnen, höljen er.

Se den gamle Vises panna,
 Se en taffla af det sanna,
 Som ger sekler dag.

Se en blick ur hjeltens öga,
 Se ett elddrag af det höga,
 Som ger verlden lag.

Och det sköna, milda, ljufva? —
 Lyft min Selmas morgonhufva
 Från dess rosenkind;
 Se dess ögon, ömma, blyga;
 Se dess mörka lockar flyga
 Sorglöst för en vind.

Eller följ den hemligt flydda,
 Då hon lyss, i sorgens hydda,
 Till dess klagoröst;
 Se, hur själen, genom tåren
 På de svarta ögonhåren,
 Blickar fram med tröst.

Skymt af himlen i naturen,
 Englavålnad ibland djuren,
 Menskoanlete!
 Pryder Du blott dödligheten?
 Skall Du ej i evigheten
 Tåras än och le?

Ack jo! englar än skall röra
 Selmas uppsyn, då de höra
 Hennes röst bland sig.
 Selma! än i himlens salar,
 Än i Elyseens dalar
 Får jag se på dig.